

си образътъ на Улриха, и мене ми са чини, че сърцето на тоя трупъ трѣпере въ гърдите му, че тоя трупъ са мърда и че той страшно ще да възстане. Това ма развеселява.

СЛУГАТА (влиза).

Дошѣлъ е студентинѣтъ Улрихъ и желае тутакси да открие на ваше височество тайната на нѣкакво си сѣзаклѣтие.

МЮЗЕДИНЪ.

Добаръ е господъ. . .

ОТТОКАРЪ.

Улрихъ? Улрихъ? Не лжжешъ ли са ти, мое дѣте?

СЛУГАТА.

Той е вече тука.

МЮЗЕДИНЪ.

Ваше височество сте замислени.

ОТТОКАРЪ.

Той трѣба да има нѣкое скрито орѣжие. Претърсиха ли го?

УЛРИХЪ (скача въ салонѣтъ).

Не, азъ нѣмамъ орѣжие, господарю. Не плашете са отъ нищо. Дозволете ми да поговора съ вазе безъ свидѣтели. Бѣлна ви са въ името на честъта си и въ името на душата си, че азъ нѣмамъ лошави намерения.

ОТТОКАРЪ.

Азъ никога презъ животѣтъ си не сѣмъ испитвалъ такова зачудвание. Оставете ни, господа! Вие знаете